

Pe marea furtunoasă

Matei 14.22-36

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 08.01.2024, Actualizat: 08.01.2024

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Matei 14.22-36

Dumnezeu vizitează neamurile cu Evanghelia

Matei 14.22,23: Și îndată El i-a obligat pe ucenicii Săi să intre în corabie și să treacă înaintea Lui de cealaltă parte, până va da drumul mulțimilor. Și, după ce a dat drumul mulțimilor, S-a suit pe munte, deoparte, ca să Se roage; și, când s-a făcut seară, era singur acolo, ...

Întrucât poporul nu au răspuns [la mesajul despre hrănirea celor cinci mii], Domnul a dat drumul mulțimilor. Aceasta ilustrează în mod figurat faptul că Domnul a întrerupt legătura cu poporul și l-a pus temporar la o parte. Apostolii au fost apoi obligați „să intre în corabie și să meargă înaintea Lui de cealaltă parte”. Acest lucru simbolizează noua plecare a lui Dumnezeu. Corabia care pleacă pe mare este o imagine a mărturiei Evangheliei, care merge la păgâni (Faptele apostolilor 13.46,47; 15.14; 28.28).¹ Apostolii, care s-au urcat pe corabie, reprezintă rămășița credincioasă a iudeilor, care au fost scoși din iudaism și primiți în Biserica creștină (Faptele apostolilor 2.41; 4.4; 5.14; 6.7; Romani 11.5; Galateni 6.16). În același timp, Domnul „S-a suit pe munte, ca să Se roage”. Aceasta înseamnă că Domnul S-a înălțat la cer pentru a îndeplini lucrarea Sa actuală de Mare preot, de rugăciune de mijlocire pentru ai Săi aflați în această lume (Romani 8.34; Evrei 7.25).

Matei 14.24-27: ... iar corabia era acum în mijlocul mării, bătută de valuri, pentru că vântul era împotriva. Dar, la a patra strajă din noapte, El a pornit spre ei, umblând pe mare. Și ucenicii, văzându-L umblând pe mare, s-au tulburat, spunând: „Este o nălucă!”; și, de frică, au strigat. Dar Isus le-a vorbit îndată, spunând: „Îndrăzniți; Eu sunt, nu vă temeți!”

În timp ce ucenicii călătoreau cu corabia spre cealaltă parte a Mării Galileii, o furtună s-a abătut asupra lor. Aceasta vorbește despre încercarea lui satan de a distruge mărturia creștină. „Vântul”, care era „împotriva” lor, indică faptul că satan va bombarda Biserica cu învățături rele (Efeseni 4.14; Iuda 12,13). Dar spre sfârșitul călătoriei, „în a patra strajă din noapte”, care se prelungește până în zorii zilei, ucenicii L-au văzut pe Domnul venind spre ei pe apă și au strigat! Aceasta indică spre trezirea cu privire la venirea Domnului, care a avut loc în mărturia creștină în aceste ultime zile. În urmă cu aproape două sute de ani, lumea creștină a devenit conștientă de faptul că Domnul avea să vină în curând. Atunci a fost redescoperit adevărul despre răpirea Bisericii [adică venirea Domnului în orice moment]. Caracterul imediat al răpirii i-a cuprins pe mulți și i-a determinat să renunțe la interesele și eforturile pământești, pentru a-L sluji pe Domnul din toată inima. Aceasta a fost numită „strigătul de la miezul nopții” (Matei 25.6).

Matei 14.28,29: Și Petru, răspunzându-i, a spus: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape”. Și El i-a spus: „Vino!” Și Petru, coborând din corabie, umbla pe ape, ca să vină la Isus.

Petru a fost atât de impresionat Domnul, care venea spre ei, încât a coborât din corabie, pentru a merge la Domnul. Aceasta este o imagine a mărturiei celor care au părăsit sistemele

creștine la începutul secolului al XIX-lea. Creștinii din diferite confesiuni s-au desprins de pozițiile lor bisericesti și au început să se adune singuri [fără structuri bisericesti] în Numele Domnului Isus. Ei nu erau un organism oficial și nu aveau structuri bisericesti, ci pur și simplu se încredeau în călăuzirea Duhului lui Dumnezeu în toate chestiunile legate de închinare și de slujirea prin Cuvânt. Ca și Petru, ei au mers acolo unde poate merge doar credința în ceea ce privește aceste lucruri. [Au părăsit siguranța corabiei!]

Matei 14.30-33: Dar, văzând vântul puternic, s-a temut; și, începând să se afunde, a strigat, spunând: „Doamne, scapă-mă!” Și îndată Isus a întins mâna și l-a apucat și i-a spus: „Puțin-credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” Și, când au intrat ei în corabie, vântul s-a potolit; iar cei din corabie au venit și l-au închinat, spunând: „Cu adevărat ești Fiul lui Dumnezeu!”

Dar Petru și-a întors privirea de la Domnul și s-a uitat la valuri, și astfel a început să se scufunde. Dacă mersul lui Petru pe apă reprezintă primele zile ale mărturiei celor care au părăsit denotațiunile bisericesti, scufundarea lui Petru în apă reprezintă aceste ultime zile ale acestei mărturii. Problema era că Petru încerca să continue să facă ceva ce făcuse deja (mersul pe apă), dar fără să se uite la Domnul - și asta nu putea reuși. În mod similar, cei care au părăsit siguranța corabiei în acel moment învață că nu sunt capabili să continue în condițiile acestei mărturii de atunci (și anume, să facă ceea ce făcuseră frații și surorile lor de credință în anii anteriori) fără energia spirituală și credința pe care o aveau odinioară frații și surorile lor de credință. Cu toate acestea, Petru, când a început să se scufunde, a strigat: „Doamne, scapă-mă!” Asta este tot ceea ce putem face astăzi: să strigăm către Domnul, pentru ca El să salveze mărturia credincioșilor adunați în Numele Său (Matei 18.20). Ceea ce este încurajator în legătură cu strigătul lui Petru către Domnul este că Domnul a venit *imediat* la ucenici și călătoria s-a încheiat! Aceasta vorbește despre venirea Domnului - răpirea. Când vedem că lucrurile se prăbușesc, este un semn sigur că venirea Domnului este aproape. Prin urmare, să fim încurajați.

Israel binecuvântat în Împărăție

Matei 14.34-36: Și, trecând dincolo, au venit în ținutul Ghenezaretului. Și, când oamenii din locul acela l-au recunoscut, au trimis în tot ținutul acela și au adus la El pe toți aceia care erau bolnavi; și îl rugau ca numai să-l atingă marginea hainei; și toți câți s-au atins au fost vindecați deplin.

Când ajung pe cealaltă parte a lacului, vedem o scenă de binecuvântare generalizată în ținutul „Ghenezaret”. Este o imagine a binecuvântării milenare, care va avea loc după ce Biserica își va fi terminat cursul pe pământ și o rămășiță a lui Israel se va întoarce la Domnul. „Și, când oamenii din locul acela l-au recunoscut ...” - acest lucru indică spre ziua milenară în care „pământul va fi plin de cunoașterea Domnului” (Isaia 11.9). În timpul Noului Legământ, Israel îl va cunoaște foarte bine pe Domnul (Ieremia 31.34) și va fi bucuros să învețe națiunile (Isaia 2.2,3). Toți cei din ținutul Ghenezaret au fost binecuvântați. Toți cei bolnavi au fost vindecați și toți cei care s-au atins de „marginea hainei” Lui au fost „vindecați deplin”.

Tradus din *The Gospel of Matthew. The Divinely inspired Record of the Jews' Rejection of Jesus Christ, the Messiah*,
Hamer Bay (Christian Truth Publishing) 2023

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Nota editorului: Marea sau apele învolburate sunt o imagine pentru popoare și națiuni; compară cu Apocalipsa 17.15; Isaia 17.12.